

1. Slohová práce (domácí)

Moje nejkrásnější vánoce

Osnova:

I. Úvod:

1. Vánoce r. 2004
- II. Stat':
2. Vánoční stromeček
 3. Štědrý den
 4. Štědrovečerní tabule
 5. Koledy
 6. Dárčky
 7. Rozbalení
 8. Radost
- III. Závěr:
9. Můj nejlepší dárek

Tenhle příběh bude o vánocích roku 2004, kdy mi bylo 7 let a ještě jsem věřila na Ježíška. K těmto vánocům jsem si strašně přála panenku která se po zapnutí chová jako živé dítě. Dostanu ji?

Dne 24. 12. roku 2004 jsem ráno nemohla dospát – jsou přece Vánoce! „Ještě celý den? Cože? To mám vydržet? Achich ouvej.“říkám si ale co, ještě budu zdobit stromeček, když jsem to včera nestihla. Celé dopoledne strojím stromeček a myslím na to, co pod ním večer bude – ta panenka co jsem si napsala nebo mě Ježíšek překvapí něčím jiným?

Štědrý den se mi vlekl, že bych řekla, že za tu dobu utekly dva dny, ale tak moc jsem se nenudila, protože jsem musela vše připravit. Stejně mi, ale žádná práce moc nešla. „Já prostě chci, aby už byl večer!“-říkám si sama pro sebe

„Konečně“ jsem vykřikla, když mi maminka pověděla, ať se jdu převléct do svátečního, že už bude večer. Honem jsem běžela nahoru po schodech, abych se převlékla. Oblekla jsem si svoji tmavě modrou sukni připomínající moře, pod ni sněhově bílé silonky a sváteční halenku. Seběhla jsem schody a za půl vteřiny jsem seděla za stolem. Maminka už nese bramborový salát, řízky z kapra a hrachovou polévku a tatínek zapaluje svíčky na adventním

věnci. „Dobrou chut“ zazní sborově a pak už všichni utichnou a jí. Jenom já a moje sestra jsme jako na jehlách a nejrady bychom vstaly a přiskočily k stromečku a vzaly si svoje dárky a rozbalily je a úplně vynechaly večeři. Při večeři to totiž bývá nejhorší - těšíte se na dárky, jenomže před tím než si je rozbalíte tak musíte sníst talíř polévky a jednu porci kapra s bramborovým salátem. Už je to tak, musíte to do sebe naházet.

Po večeři se těšíte ještě víc. Nejrady byste se na to vrhli a rozervali obaly, jenže to né, vy musíte ještě zpívat, jakoby to bylo důležitější než dárky. No tak to teda vydržím a zazpívám Ježíškovi, no aby přece jenom měl radost, že mu za dárky děkujete. „Ježíšku panáčku já tě budu kolébatí Ježíšku panáčku já tě budu kolébat. . .“

Tak teď konečně na ty dárky. Pod stromečkem je jich opravdu hodně. Tak do rozdávání, to u nás vždy dělá ten nejmladší, co umí číst – to jsem já. Rozdávání mě baví „tohle je pro mě, na tati to je pro tebe. . .“ čtu nahlas. Já jsem jich dostala stejně jako sestra.

Teď je řada na hromadné rozbalování. Jako poslední jsem si nechala ten největší balíček. „Co v něm asi bude?, Bude to ta panenka?“ Ptala jsem se sama sebe. Rozbaluju, nejde to moc jednoduše.

Krabice s obrázkem mé vysněné panenky. „jóóóóóóóó, jupíííííííí je to onaaaaaaaa“ Moje panenka dostala jsem ji, ale jak ji teď pojmenuji hm. Už to mám Terezka. „Od teď jí budu říkat Terezka“ Vezmu si ji do náruče a chovám „Pšššš spinkej, moje Terezko“

Tohle byl dárek, ze kterého jsem měla největší radost. Asi to byly moje nejlepší vánoce, ale i spousta jiných vánoce byla krásná. Tenhle dárek jsem si strašně přála, víc než cokoli jiného a tenkrát jsem byla Ježíškovi strašně vděčná, že mi ji nadělil pod stromeček. Ještě dlouho po tom co ji už všichni viděli jsem jim ji ukazovala. Potom ještě na několikátéry vánoce jsem na ni dostávala oblečky. Tenhle příběh se mi vryl do paměti a vždy budu vzpomínat na to štěstí, které jsem tehdy pocítovala. Možná to někomu přijde divné tolik radosti kvůli jedné panence, ale pro mě to moc znamenalo, splnil se mi jeden takový dětský sen. Ještě teď si na ni někdy vzpomenu a jdu se podívat do nejzazšího koutu mé skříně a zkontroluji, jestli nezmizela i se svými oblečky.